

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 23/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 154

Phật pháp rộng lớn vô cùng, vô tận. Mỗi góc độ trong cuộc sống của chúng ta đều là Phật pháp. Nếu chúng ta không tham học thì chúng ta sẽ không biết phải làm như thế nào mới đúng. Chúng ta học Phật, chúng ta cần có thời gian thâm nghiên cho đủ độ sâu, chúng ta hiểu một cách sâu sắc thì chúng ta mới có thể hành trì một cách linh hoạt. Phật pháp không khô cứng, bó chặt trong một hình thái nhất định. Ở quốc gia, khu vực nào thì Phật pháp hòa mình vào nơi đó, phù hợp, không có một chút khác biệt để có thể chân thật lợi ích chúng sanh. Nếu chúng ta dùng một hình thái khô cứng để mang đến các nơi thì chúng ta đã sai!

Ở nước chúng ta, Phật pháp ở mỗi vùng miền cũng có sự khác biệt. Thí dụ, có khu vực, người Phật tử thích mặc áo màu lam, có khu vực thì Phật tử chỉ mặc áo màu nâu. Chúng ta đến đâu, chúng ta phải quán sát một cách rõ ràng để có thể hòa nhập với mọi người. Chúng ta phải thâm nghiên giáo học của nhà Phật để chúng ta có kiến giải sâu rộng, ứng dụng được Phật pháp vào cuộc sống, vào đời nhân xử thế tiếp vật.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, Phật giáo có phải là một tôn giáo không?”*. Đây là một câu hỏi rất hay, có thể người hỏi đã biết câu trả lời, rất nhiều người cho rằng Phật giáo là tôn giáo, là triết học, là khoa học.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta học Phật trước tiên, chúng ta phải nhận biết Phật pháp một cách rõ ràng, phần nhiều người cho rằng Phật giáo là tôn giáo. Hai chữ “tôn giáo” có ý nghĩa rất tốt. “Tôn” có ba ý nghĩa. Ý nghĩa thứ nhất là chủ yếu, thứ hai là trọng yếu, thứ ba là tôn trọng. “Giáo” cũng có ba ý nghĩa là giáo dục, giáo học và giáo hóa. Hai chữ “tôn giáo” nghĩa là giáo học quan trọng, cần thiết, là giáo hóa tối cao”*.

Nếu chúng ta không nhận biết rõ ràng thì chúng ta hiểu, làm một cách mơ hồ và chắc chắn có một kết quả mơ hồ. Phật giáo hóa, dạy bảo chúng sanh để chúng sanh đạt đến tư cách, hành vi, ý niệm chuẩn mực nhất. Người có tư cách, hành vi, ý niệm đạt đến chuẩn mực cao nhất chính là Phật, chuẩn mực thấp hơn là đẳng giác Bồ Tát hay các cấp bậc tu chứng khác nhau.

Sau khi được nghe Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại nhiều lần, tôi mới hiểu rõ được nét đặc sắc, sự thù thắng của Phật pháp, từ đó xây dựng được tín tâm cho mình. Chúng ta có tín tâm sâu thì chúng ta sẽ làm mọi sự, mọi việc theo lời Phật dạy một cách mạnh mẽ,

không do dự. Nhiều người do dự khi làm theo lời Phật dạy. Phật dạy chúng ta bố thí nhưng nhiều người sợ bố thí hết thì sẽ không còn gì để ăn, cuộc sống sẽ khó khăn. Họ cho rằng phải tích chứa tiền của để sử dụng, tiêu dùng. Đây là ý niệm sai lầm nhưng chúng ta khuyên người bố thí thì rất nhiều người sẽ không tin.

Dịp Tết này, tất cả các trường trong hệ thống đều tổ chức gói bánh Tết, bánh ú, bánh chưng, tặng quà cho mọi người. Mọi người tận tâm, tận lực làm nên những người nhận được quà đều rất hoan hỷ. Những việc chúng ta làm đã có hồi báo vô cùng tốt đẹp ngay trong hiện thực. Trong mấy tháng gần đây, tôi làm rất nhiều việc, tôi bỏ ra nhiều, tôi nghĩ đến một việc cần phải làm thì tôi đã có ngay các nguồn lực để làm, tôi không gặp bất cứ khó khăn gì. Đây là sự hồi báo, sự chứng thực để chúng ta tăng thêm niềm tin. Chúng ta phải thật làm thì mới có kết quả rõ nét. Chúng ta làm thử, làm với trạng thái dò la thì chúng ta chưa thể có kết quả. Chúng ta muốn thật làm thì chúng ta phải có niềm tin vững chắc, muốn có niềm tin vững chắc thì chúng ta phải hiểu những điều Phật đã dạy. “*Tôn giáo*” chính là giáo dục chủ yếu, giáo học quan trọng và giáo hóa tối cao. Giáo hóa để mọi người thăng đến thành Phật.

Hòa Thượng nói: ***“Phật giáo không phải là mê tín mà là giáo dục, có thể chân thật giúp đỡ chúng ta giải quyết những vấn đề ngay trong cuộc sống hiện tại. Từ ở nơi tu dưỡng của mỗi cá nhân sẽ đạt đến xã hội an định, công việc thuận lợi, gia đình hòa thuận và góp phần hài hòa thế giới”***.

Mỗi ý niệm thiện chúng ta khởi lên thì đều châu biến pháp giới. Một ý niệm ác chúng ta khởi lên cũng châu biến pháp giới. Những ý niệm này giống những giọt nước, những giọt nước sẽ được cộng dồn, những giọt nước có thể làm tràn ly nước. Một ý niệm thiện cộng dồn thì sẽ tạo thành mảng năng lượng, mảng từ trường tốt đẹp xua tan đi mảng từ trường không tốt. Một ý niệm ác khởi lên cũng cộng dồn với những ý niệm ác tích tụ thành năng lượng, từ trường xấu dẫn đến thiên tai, nhân họa. Mọi sự, mọi việc ở thế gian đều hình thành bởi ý niệm của chúng ta. Một ý niệm bất thiện cộng dồn thì sẽ chiêu cảm đến thiên tai. Một ý niệm thiện cộng dồn thì sẽ tạo thành mảng từ trường thiện xua tan đi từ trường bất thiện.

Chúng ta đừng cho rằng một mình mình tu hành thì sẽ không mang lại lợi ích gì. Đây là ý niệm sai. Khi còn nhỏ tôi được nghe rằng: *“Một cánh én chẳng làm nên mùa xuân”*. Ý của câu hát này là một cánh én thì không thể tạo thành mùa xuân hay nếu chỉ có một mình chúng ta thì sẽ không làm được việc gì. Đây là câu nói sai. Một mình chúng ta vẫn làm nên được việc. Người khác không làm là việc của họ, việc của chúng ta thì chúng ta cần làm.

Trong hệ thống của chúng ta, ở Yên Bái chỉ có một người nhưng từ Yên Bái các loại bánh vẫn được gửi đến các nơi, những nồi cháo từ thiện vẫn thường xuyên được gửi đến các Bệnh viện. Ở các trường của chúng ta, ban đầu cũng chỉ từ một người khởi ý

niệm mà hiện nay rất nhiều người được tặng quà. Không phải là một cánh én không thể làm nên mùa xuân!

Trong quyển “*Những tấm gương đức hạnh Việt Nam*”, từng người, từng thế hệ đã dệt nên mùa xuân tốt đẹp. Hòa Thượng nói: “*Từ sự tu dưỡng của mỗi người sẽ làm cho gia đình hài hòa, xã hội an định, công việc thuận lợi, quốc gia giàu mạnh*”. Tất cả đều từ sự tu dưỡng của một cá nhân. Chúng ta muốn tu dưỡng tốt thì chúng ta phải được tiếp nhận một giáo học chính thống. Trong nhà Phật gọi là chánh pháp. “*Chánh*” là không tà. Một ý niệm “*tự tư tự lợi*”, một ý niệm vì mình là tà. Chỉ cần sự tu dưỡng của một người, chính bản thân họ cũng không biết nhưng trong âm thầm sự tu dưỡng của họ sẽ được lan tỏa rất rộng.

Hôm qua, tôi về Sài Gòn, tôi đến tặng quà cho một số người, gặp một số người em, tôi nhận thấy sự kính phục rõ nét của những người em dành cho mình. Tôi không khuyên mọi người tu, tôi không nói bất cứ điều gì mà tôi chỉ làm. Sự tu dưỡng của mỗi cá nhân sẽ ảnh hưởng đến những người xung quanh, chúng ta tu hành tốt thì sự lan tỏa của chúng ta sẽ rộng, không chỉ trong thân tộc mà hàng xóm, rất nhiều những người xung quanh đều được ảnh hưởng.

Câu nói: “*Một cánh én nhỏ chẳng làm nên mùa xuân*”. Ý là một người làm sẽ không tạo nên kết quả. Tết năm nay, tuy tôi không trực tiếp tặng quà nhưng tôi phân công cho nhiều người ở các địa phương khác nhau tặng quà cho mọi người. Việc tu dưỡng của mỗi cá nhân không chỉ đem lại sự hạnh phúc, hài hòa cho mỗi gia đình mà còn giúp rất nhiều gia đình được hưởng nhờ. Chúng ta muốn có thể làm được thì chúng ta phải được tiếp nhận sự giáo dục tốt. Nếu chúng ta không được tiếp nhận sự giáo dục tốt thì chúng ta chỉ “*tự tư tự lợi*” hoặc chỉ làm lợi ích cho một nhóm nhỏ, không làm lợi ích cho xã hội.

Hòa Thượng nói: “*Vì sao Phật xuất hiện ở thế gian? Vì sao Phật vì chúng ta giảng Kinh, nói pháp trong suốt 49 năm? Động cơ và mục đích của việc này là gì? Đích thực là có rất nhiều nguyên nhân nhưng mục đích chủ yếu nhất chính là làm sao giáo hóa chúng ta thoát khỏi sáu cõi luân hồi. Ngài vì một nhân duyên lớn nhất mà xuất hiện ở thế gian. Nhân duyên lớn đó chính là giúp đỡ tất cả chúng sanh liễu thoát sinh tử, ra khỏi luân hồi*”.

Phật xuất hiện ở thế gian là để giáo hóa chúng sanh, giúp **giúp** (chúng) sanh thoát khỏi sáu cõi luân hồi. Đây là nguyên nhân tối cao của việc Phật xuất hiện ở thế gian, để làm được điều này chúng ta phải làm rất nhiều. Trên “*Kinh Vô Lượng Thọ*” nói: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”. “*Một lòng chuyên niệm*” mà không phát tâm Bồ Đề thì không thể vãng sanh. “*Phát tâm Bồ Đề*” mà không một lòng chuyên niệm thì cũng không thể vãng sanh. “*Tâm Bồ Đề*” là tâm phục vụ chúng sanh. Sinh mạng của chúng ta có hạn nhưng rất nhiều chúng sanh cần cứu giúp.

Bồ Tát Địa Tạng đã phát nguyện: “**Địa ngục vị không thệ bất thành Phật. Chúng sanh độ tận phương chứng Bồ Đề**”. Khi nào Địa ngục chưa rỗng không thì Ngài thề không thành Phật. Chúng sanh độ hết mới chứng quả Bồ Đề. Đây là tâm của Phật Bồ Tát. Khi Ngài phát ra đại nguyện đó thì Ngài đã thành Phật, Ngài vẫn mang thân tướng Bồ Tát để có thể gần gũi, giúp đỡ chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Từ xưa, chúng sanh cũng đã phát hiện ra có sáu cõi luân hồi nhưng không biết làm sao để thoát khỏi sự khổ đau của luân hồi cho nên Phật mới xuất hiện ở thế gian, nói rõ ra chân tướng của vũ trụ nhân sanh, nói rõ ra phương pháp để vượt thoát được sinh tử và phương pháp này phải dễ dàng, nhanh chóng, ổn định, phương pháp đó chính là pháp môn Tịnh Độ. Không luận chúng ta là thân phận gì, không luận là người ác hay người thiện, người già, người trẻ hay trình độ cao hay thấp chỉ cần chúng ta tin tưởng, phát nguyện chịu y theo phương pháp này, nhất tâm niệm Phật thì có thể vãng sanh**”. Hằng ngày, chúng ta vẫn đang chịu nỗi khổ của “*Sinh – Lão – Bệnh – Tử*”, “*ái biệt ly khổ*”, “*cầu bất đắc khổ*”, “*oán tắng hội khổ*”, “*ngũ ấm xí thạc khổ*” nhưng chúng ta không có cách để vượt thoát.

Có người hỏi Hòa Thượng, Phật giáo có phải là mê tín không, Hòa Thượng giải thích và dẫn dắt họ tu hành pháp môn Tịnh Độ, pháp môn giúp họ ngay trong đời này có thể vượt thoát sinh tử. Đây là giáo học đại từ, đại bi. Các Ngài không nói lòng vòng, không cần chứng minh mình là người uyên thâm, học rộng, hiểu nhiều. Chúng ta cũng cần học theo cách giảng này của Hòa Thượng, luôn luôn phải giúp mọi người ngay trong đời này đạt được hạnh phúc, an vui, tự tại, khi rời khỏi cuộc đời thì đến được thế giới an lành.

Trước đây, tôi thường nói, khi chúng ta chuyển đổi thân thì chúng ta phải có được thân tốt hơn. Chúng ta chưa đạt được thân vàng ròng thì phải đạt được thân của Thiên nhân. Chúng ta đừng để “*đời này gặp nhau vẫy tay, đời sau thì vẫy đuôi, vẫy cánh*”. Chúng ta phải hết sức phản tỉnh về việc này. Ngay trong cách khởi tâm động niệm, trong hành động tạo tác, đối nhân xử thế tiếp vật, chúng ta có thể nhận ra rất rõ, đời sau chúng ta gặp nhau sẽ vẫy tay hay vẫy đuôi, vẫy cánh. Việc này, chúng ta không cần hỏi ai. Chúng ta chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” thì đời sau chúng ta khó có được thân người.

Chúng ta học Phật, chúng ta phải ngày ngày phản tỉnh, ngày ngày giác ngộ. Chúng ta phản tỉnh ngay trong đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác. Có những người chỉ làm những mà họ cũng có lợi, đây là họ chưa thoát khỏi ý niệm của phàm phu. Trong ý niệm của Bồ Tát, tất cả chúng sanh đều đáng được cứu giúp, không phân biệt. Chúng ta phải phản tỉnh nhận ra và cải sửa những ý niệm phàm phu của mình đây chính là giác. Chúng ta không nhận ra sai lầm của mình thì đó là chúng ta đang mê. Chúng ta phản tỉnh, tự thay đổi, làm mới thì chúng ta mới có thể tiến bộ.

Thánh Hiền ở thế gian nói: “*Nhân phi Thánh Hiền thực năng vô quá, quá nhi năng cải, thiện mạc đại yên*”. Con người không phải là Thánh Hiền, không ai là không sai phạm, chúng ta nhận ra sai phạm thì chúng ta phải mau thay đổi, làm mới. Chúng ta luôn phản tỉnh, làm mới thì chúng ta sẽ nâng cao được cảnh giới của chính mình. Chúng ta tự biết rõ chúng ta đang ở chỗ nào, ngay đời này mình có vượt thoát được sinh tử hay không. Tôi tự nhắc nhở mình, nếu tôi vẫn còn có ý niệm, việc làm của phàm phu thì tôi đi vào vòng sinh tử cũng đáng đời, tôi không thể trách ai!

Hòa Thượng giải thích hai chữ tôn giáo này rất hay. Hai chữ “*tôn*” và “*giáo*” hợp lại thì chính là giáo dục, giáo học, giáo hóa, hai chữ này hợp lại nghĩa là giáo dục trọng yếu, tối cao. Giáo dục giúp con người thoát khỏi sinh tử luân hồi thì đó mới là giáo dục tối cao. Chúng ta có thể vượt thoát sinh tử, luân hồi thì ngay trong cuộc sống thường ngày chúng ta nhất định đạt được hạnh phúc, an vui.

Tôi thường nói với mọi người, tương lai chúng ta là cư dân của thế giới Tây Phương Cực Lạc vậy thì ở thế gian, chúng ta đừng lo là không có cơm ăn, áo mặc. Người đến được thế giới Tây Phương Cực Lạc là người có thiện căn, phước đức, nhân duyên rất sâu dày.

Có người nói, người học Phật là người mê tín. Hòa Thượng nói: “*Xem coi ai mê!*”. Chúng ta có giáo học, có đạo lý, phương pháp rất rõ ràng thì không thể gọi chúng ta là mê tín. Họ không hiểu mà chỉ nói là chúng ta mê tín, vậy thì ai mới là người mê? Người nói như vậy mới là người mê rất sâu.

Từ lâu, tôi nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần, “*Phật*” là từ chỉ cho một người hoàn thiện, “*giáo*” chính là giáo dục, dạy bảo mọi người trở thành một người hoàn thiện. “*Phật giáo*” là giáo dục, dạy bảo mọi người trở thành người chuẩn mực, hoàn thiện nhất. Phật là người có tư cách, hành vi, sự nghiệp xứng đáng làm mô phạm cho mọi người. Chúng ta phải có tư cách, hành vi, sự nghiệp làm chuẩn mực cho người. Nếu mọi người nhìn thấy chúng ta, họ cho rằng, người học Phật bi quan, không có sức sống thì chúng ta đã làm sai. Chúng ta nhận thấy mình sai thì chúng ta phải mau mau sửa. Chúng ta có sự khởi đầu tốt thì chúng ta mới có kết quả tốt. Nếu chúng ta có khởi đầu chưa tốt thì chúng ta phải thay đổi, phải bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta có sự bắt đầu tốt thì chúng ta nhất định có kết quả tốt.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!